

РЕШЕНИЕ

№ 6276

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **98** по описа за **2026** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на С. М. И., [ЕГН] срещу решение от 05.09.2025г., постановено по НАХД № 14933/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6- ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 24-4332-007346 от 08.04.2024 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на касатора са наложени следните административни наказания:

1. На основание чл.179, ал.2, пр. първо от ЗДвП – „Глоба“ в размер на 200.00 лева, за нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП;
2. На основание чл. 175, ал.1, т. 5 от ЗДвП – „Глоба“ в размер на 100.00 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 месеца, за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, буква „в“ от ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на въззивното решение, без да се конкретизират твърдените пороци на същото. Вместо това са изложени идентични аргументи за незаконосъобразност на наказателно постановление с изложените пред въззивната инстанция, според които в хода на административното производство не са събрани доказателства, от които да следва, че именно касаторът е управлявал процесния автомобил в деня на реализиране на пътнотранспортното произшествие /ПТП/. Поддържа, че автомобилът е бил откраднат към процесната дата, както и че в наказателното постановление

липсвало точно описание на мястото и датата на твърдените нарушения. Иска се отмяна на решението на СРС и процесното НП. Не се претендират разноски.

В съдебно заседание – касаторът, чрез процесуалния си представител, поддържа касационната жалба на основанията, посочени в нея.

Ответникът – Началник група в Столична дирекция на вътрешните работи – отдел "Пътна полиция" не изпраща представител в съдебно заседание. Излага подробно становище по съществото на спора в депозирано по делото писмено становище на 20.01.2026 г., с което моли съдът да остави касационната жалба без уважение и претендира присъждане на разноски за юрисконсутско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следната фактическа обстановка:

На 14.10.2023г., около 19,15 часа, С. М. И. управлявал собствения си лек автомобил „Т. С. 2000” с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по път Е871, с посока на движение от [населено място] към [населено място]. На около 300м преди бензиностанция „Г.”, поради несъобразена скорост с пътните условия, И. реализирал пътнотранспортно произшествие с движещия се пред него лек автомобил „С. К.” с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от В. М. Г.. От силния удар лекият автомобил „С. К.” с рег. [рег.номер на МПС] увеличил скоростта си и ударил намиращия се пред него лек автомобил „Б. 525Д” с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от А. А. Черими. Въпреки възникналото пътнотранспортно произшествие водачът на лекия автомобил „Т. С. 2000” с рег. [рег.номер на МПС] не спрял, а увеличил скоростта и избягал от мястото на деянието без да уведоми службата за контрол на МВР по територия. На място били изпратени А. В. Д., В. И. Н. и М. Е. С. от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, които извършили проверка по случая. След разговор с водачите на претърпелите материални щети автомобили - Г. и Черими, полицейските органи установили марката и регистрационния номер на автомобила, предизвикал пътнотранспортното произшествие. Данните били докладвани на ОДЧ при 06 РУ-СДВР и било разпоредено издирвателните мероприятия да продължат. След като получила тази информация Д. Б. С. – полицейски служител по упътване на ОДЧ при 06 РУ-СДВР, се насочила с патрулния автомобил към района на К.. Процесният автомобил, предизвикал пътнотранспортното произшествие бил намерен изоставен пред бар „Шишарка”. С. установила повреди по предната броня на автомобила, характерни за механизма на причиняване на щетите по лекия автомобил „С. К.” с рег. [рег.номер на МПС] . В същото време, след дадено разпореждане на ОДЧ при 06 РУ-СДВР, полицейският служител М. С. посетил УМБАЛСМ „Проф.Н.Й.Пирогов”, където бил приет за лечение водачът на лекия автомобил „Т. С. 2000” с рег. [рег.номер на МПС] , с наранявания по лицето и горните крайници. Същият отрекъл да е собственик на лекия автомобил, но след справка проверяващият установил, че лицето е собственик на автомобила, за който се твърдяло да е предизвикал пътнотранспортното произшествие. Полицейските служители посетили мястото, където бил открит изоставеният автомобил и се убедили, че това е автомобилът, причинил щетите

по лекия автомобил „С. К.". Върнали се в болничното заведение и провели беседа със С. И., след което му изготвили протоколи за ПТП № 874207 и № 874208.

Въз основа на протоколи за ПТП № 874207 и № 874208 и декларациите от другите участници в пътнотранспортното произшествие – В. М. Г. и А. А. Черими – С. Д. – мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР съставил Акт за установяване на административно нарушение Серия АД № 0582987/01.03.2024г., в който посочил установените нарушения на чл.20, ал.2, чл.123, ал.1, т.3, б."в" и чл.188, ал.1 ЗДвП. Актът за установяване на административното нарушение бил връчен на нарушителя на датата на съставянето му – 01.03.2024 г. Адресатът на АУАН не се възползвал от правото на възражение срещу констатациите в него в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН.

Въз основа на Акта за установяване на административно нарушение, административнонаказващият орган издал наказателно постановление № 24-4332-007346 /08.04.2024г., с което: 1.За нарушение на чл.20, ал.2 ЗДвП наложил на С. М. И. глоба в размер на 200 лв., на основание чл.179, ал.2, пр.13ЗДвП; 2.За нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б."в" ЗДвП – глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца, на основание чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП. НП е издадено на основание чл.188, ал.1, изр.първо ЗДвП.

Гореизложената фактическа обстановка е установена в производството пред СРС въз основа на показанията на свидетелите В. М. Г., А. А. Черими, А. В. Д., В. И. Н., М. Е. С., Д. Б. С. и С. А. Д., както и въз основа на писмените доказателства, приобщени към материалите по делото. За да потвърди оспореното НП съставът на СРС приел, че е законосъобразно и при издаването му не са допуснати процесуални нарушения.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав на съда намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Правилно съдът е установил, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП в изпълнение на Заповед № 513з-586/26.01.2017 г., акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г. и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи /приложени към административната преписка/.

По възражението на касатора за недоказаност на авторството на посочените в НП нарушения, касационният състав счита същото за неоснователно по следните аргументи:

По смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН откриване на нарушителя означава установяване и индивидуализиране на лицето, което е отговорно за противоправното деяние, осъществяващо състав на административно нарушение. Правилни и съответни на нормативната уредба и смисъла на закона са изложените от районния съд доводи, че в случая откриването на нарушителя е налице след установяване на собствеността на автомобила, причинил процесното ПТП, съгласно чл. 188 ЗДвП. В тази връзка мотивите на състава на СРС изцяло се споделят от касационната инстанция, поради което не е необходимо да се преповтарят. Действително, извършването на нарушението с автомобил „Т. С. 2000" с рег. [рег.номер на МПС] , е възприето от другите участници в ПТП - свидетелите В. М. Г., А. А. Черими, след което автомобилът е установен като изоставен в деня на ПТП /14.10.2023 г./. На същата дата е установен и собственика на автомобила – касатор в настоящото производство, който първоначално е отрекъл да е собственик на МПС, а впоследствие е заявил пред полицейските органи, че автомобил „Т. С. 2000" с рег. [рег.номер на МПС] бил откраднат към датата на настъпилото ПТП. След справка в базата данни на ОПП – СДВР е установено, че собственик на автомобил „Т. С. 2000" с рег. [рег.номер на МПС] е именно касатора С. М. И., който противно на изложените пред полицейските органи и пред съда

твърдения е подал единствено сигнал за изгубена 1 брой регистрационна табела на цитирания автомобил към датата 11.12.2023 г., която видно от другите писмени и устни доказателства, събрани в хода на съдебното производство пред СРС, е паднала вследствие на реализираното ПТП, заедно с бронята на автомобила. Действително, водачът на автомобил „Т. С. 2000“, предизвикал процесното ПТП не е установен на място, тъй като е напуснал местопроизшествието, а след това е изоставил процесното МПС, поради което административнонаказващият орган правилно е посочил в НП, че нарушенията са извършени от „неизвестен извършител“ /в хипотезата на чл.123, ал.1, т.3, буква „в“ от ЗДвП/, като законосъобразно е ангажирал отговорността на касатора в настоящото производство на основание чл.188 ал.1 ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл.188 ал.1 ЗДвП - собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Съгласно разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП първо „Собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Съгласно пр. второ на посочената разпоредба: „Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство“. С оглед на горното, едногодишният срок от откриване на нарушението по чл. 34, ал. 1 ЗАНН е спазен.

Не се споделят възраженията на касатора и относно неяснота относно датата на нарушението. Видно от материалите по делото датата на съставяне на АУАН е 01.03.2024 г., а на извършване на нарушението -14.10.2023 г., като двете са различни, тъй като едната се отнася за съставянето на АУАН, а другата за самото нарушение.

Законосъобразно се явява ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора по чл. 179, ал.2, пр.1 ЗДвП като му е наложена глоба в абсолютния размер от 200 лв. Съгласно чл. 179, ал. 2, предл. 1 ЗДвП който поради движение с несъобразена скорост причини ПТП, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“ В конкретния случай се касае за неизпълнение задължението на водача при управлението на МПС да съобразява скоростта на движение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Касаторът не оспорва обективизираните в протоколите за ПТП и скицата на ПТП към него обстоятелства, причини и условия, които изясняват механизма на ПТП, поради несъобразена скорост. Без значение е каква е допустимата максимална скорост по смисъла на чл. 21 ЗДвП, включително и като въведена с пътен знак, както и каква е била скоростта, с която реално се е движел процесния автомобил. Водачът е длъжен винаги да съобразява скоростта на движение, като при опасност да намали или да спре. По преписката не се съдържат данни, че водачът е предприел каквито и да е било действия, за да предотврати ПТП и не е осигурил безопасността на движението. Даже напротив, от събраните пред въззивната инстанция доказателства става ясно, че дори е ускорил скоростта, за да избяга от местопроизшествието. Въз основа на горното и на осн. чл.188, ал.1 от ЗДвП, правилно е ангажирана отговорността на собственика на автомобил „Т. С. 2000“, рег. [рег.номер на МПС] – касатора С. М. И. за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, за което и наложено административно наказание по чл. 179, ал. 2, предл. първо ЗДвП.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в депозираните писмени бележки, на основание чл. 63д, ал.3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 70.00 евро /седемдесет евро/, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, във вр. чл. 63в, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.09.2025г., постановено по НАХД № 14933/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6- ти състав.

ОСЪЖДА С. М. И., [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 70.00 евро /седемдесет евро/, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: